

[Korsgaard.]

til at gøre det, men det forekommer mig, at naar Rigsdagen vedtager Love, er den moralsk bundet til selv i Virkeligheden med stor Strenghed at følge disse Loves Bestemmelser, og jeg henstiller til Overvejelse, om dette er gjort i de forskellige Tilfælde, og, hvis det ikke er gjort, om det da ikke vilde være rigtigst at gøre det.

Dernæst vil jeg gerne omtale nogle Smaating, som jeg mener har en vis Interesse for smaa Rigsdagsmænd. Der er visse Ting, som jeg ikke rigtig kan forstaa, Beparelsestendenser, som forekommer mig besynderlige, man kunde maaske sige sælsomme — jeg kommer for Resten paa et senere Tidspunkt til Skuespillet „Sælsomt Mellemspil“, men, som sagt, Smaating. Det er underligt, at Rigsdagsmænd ikke mere maa faa sendt deres Tryksager hjem midt i Samlingen, fordi det er for dyrt. Hvad sker der derved? Der sker det, at en anden Statsinstitution faar en Indtægt af Rigsdagen. Hører vi ikke alle sammen til Staten i snævrere Forstand, baade Rigsdag og Ministerier? Jeg skulde da tro det. At denne Beparelsestendens skulde indeholde nogen Realitet, forstaaer jeg ikke.

En anden Ting er Benyttelsen af Statstelefonen. Naar Rigsdagen ikke er inde, maa man ikke benytte Statstelefonen, og naar den er inde, maa man være meget forsigtig med at benytte den, og naturligtvis — det finder jeg fuldkommen rimeligt — maa man kun benytte den til sin Forretning eller sit Hjem, men naar Rigsdagen ikke er inde, maa man overhovedet ikke benytte Statstelefonen, medmindre man vil betale for det. Hvad vilde der ske, hvis man benyttede den, eller rettere sagt, hvordan staaer det til, at man maa benytte den københavnske Telefon, lige saa galt man vil? Det vil sige, at man siger: I skal ikke være bange for at skaffe det private Selskab en Indtægt, men at skaffe Statens egen Telefon en Indtægt, det skal I være forsigtige med. Jeg henstiller til Overvejelse, at man ogsaa tænker herpaa.

Saa er der en anden Ting. Naar man af og til er inde i København imellem Rigsdagssamlingerne og ikke akkurat kan faa telefoneret mellem 12 og 4 — det er den eneste Tid, paa hvilken Rigsdagens Telefon er aaben —, hvad skal man saa gøre? Saa skal man sætte sig ind i en Boks og alt efter Omstændighederne vente en halv eller en hel Time. Hvis Rigsdagens høje Præsidium selv havde

prøvet det nogle Gange, gad jeg vidst, om det ikke vilde give mig Ret i, at det ikke er et særlig grimagtigt Sted at sidde alt for længe ad Gangen. Var det ikke muligt, at der i en Bygning, som koster saa mange Penge, blev skabt den Behagelighed for Rigsdagsmænd, som kommer ind mellem Samlingerne, at de kunde sidde i et almindeligt Værelse og telefonere ud i Landet? Det henstilles.

Restauranten, ja, den lukker Kl. 7, og er der nogen, som vil sidde og arbejde længere, og de trænger til en Hjertestyrkning, det være sig Whisky eller Te, alt efter Behag, er man henvist til at gaa et andet Sted hen. Er det egentlig rimeligt, at en saa stor Institution som denne, hvor mange Mennesker lever borte fra deres Hjem, ja, i Grunden har et Hjem her, henviser Medlemmerne til at gaa ud i Byen for at faa de alleralmindeligste Ting til Livets Ophold. Jeg henstiller ogsaa, at der i denne Henseende sker et eller andet.

Om Restauranten i øvrigt skal jeg ikke sige meget, kun det, at det er mit Indtryk, at Værten snart vil have opnaaet at afholke Restauranten; saa vidt jeg kan se, kommer der bestandig færre og færre, men det hører maaske til de Problemer, Præsidiets ingen Interesse har for.

Endelig til sidst skal jeg i Forholdet til Præsidiets omtale Tilfældet Neergaard. Se, det at lade sig biografere i levende Live er, synes jeg, noget af et Vovespil, det betyder i Virkeligheden, at man byder sin Person til personlig Kritik. Rent principmæssigt, synes jeg derfor, skulde den paa-gældende ikke gaa ind derpaa. Det er imidlertid sket. Nu kan der jo om Personen Neergaard siges meget godt, man har dog ogsaa her fra denne Talerstol ofte hørt noget mindre godt; hvad man vil mene om dette eller ikke, er jo en Sag for sig, Hr. N. Neergaard er jo ikke Historie endnu, og jeg vilde have foretrukket, at han saavel som enhver anden nulevende offentlig Person venter med at lade sig biografere, indtil han ikke mere er mellem de levende. Man kan maaske mene, at jeg som Konservativ er særlig irriteret over dette Forhold paa Grund af det, der er skrevet i Bogen angaaende det sidste Valg, det er jo skrevet af Hr. N. Neergaards Biograf, men om det er Hr. N. Neergaards Ord, der udtales, ved jeg ikke. Man vil maaske mene, at det skulde paavirke mig i heldig eller uheldig Retning med Hensyn til mit Syn paa denne Bog, aldeles ikke, det er mig ærlig talt den fuldkommen ligegyldigste Sag af Verden, hvad en Mand af et andet Parti mener